

Který koncert zvolit z události takového rozsahu a významu, jakou je mezinárodní festival současného hudebního a výtvarného umění s duchovním zaměřením FORFEST v Kroměříži? Do komerčního rázu daleko, do pokladny hluboko, přesto se organizátorům podařilo i ve 22. ročníku udržet špičkovou interpretační a většinou i kompoziční úroveň a zajímavou dramaturgii.

V hodnocení letošního Forfestu by se určitě nemělo zapomenout na sólo-recitál violoncellisty Friedricha Gauwerkyho (Německo), zvukové performance Michala Rataje ve spojení s vystavenými skleněnými objekty Marka Trizuljaka, klavírní recitál Eleny Letňanové (SR), autorský EA profil Rudolfa Růžičky s klarinetistou a saxofonistou Jiřím Hlaváčem, vystoupení violisty Jana Řezníčka s pianistou Eduardem Spáčillem, fenomenální výkon smyčcového kvarteta FAMA spolu s houslistkou Annou Veverkovou a pianistou Janem Duškem v autorském večeru Ivany Loudové či sólo-recitál mladé polské houslistky Anny Zielińské za doprovodu elektroniky.

Upřednostním však autorský večer dvou přátel - Francouze gruzínského původu Nicolase Zourabichviliho a Američana Daniela Kessnera a doplním zprávou o jiné výjimečné události - autorském večeru profesora JAMU Františka Emmerta.

Zourabichviliho kompoziční jazyk prošel různými tvůrčími etapami a cílevědomým zráním, což bylo znát i na odeznělých pozdních opusech. Ustálil se na postmoderních postupech využívajících před- i postwebernovské techniky nápaditě, nedogmaticky a synteticky, vždy s upřednostněním obsahu. Snad nejvíce oslovila kultivovaná tajemná klavírní skladba Terra Oscura, v excelentním provedení Dolly Kessner, s bohatou, melanotickou harmonií a hutnými akordickými strukturami. Z tvorby Daniela Kessnera byla zjevením nádherně vystavěná komorní kantáta In the Center pro soprán, smyčcové kvarteto a klavír. Známa ji z premiéry, z autorského CD, ovšem co s ní udělali Kristýna Valoušková, smyčcové kvarteto s primáři Davidem Mimrou a pianistka Helena Fialová, to bylo neuvěřitelné.

Františka Emmerta musím zmínit. Vždyť kromě Brna není v ČR uspokojivě znám a hrán k naší vlastní škodě. Tento neuvěřitelně skromný a tichý člověk vkládá svou víru, étos a bohaté, bouřlivé až temné emoce v kontrastu k nebeskému pokoji plně do svých kompozic. Vycházejí kupodivu epické, hodnotově autonomní skladby s dokonalou instrumentací, se

širokým výrazovým potenciálem a s oním „čímśi navíc“, co v posluchačích rozvířuje vlny nadšení a obdivu. Zvláště intimní drama Rouška Veroniky pro housle sólo (čarující Milan Pařa, SR) a Hlas plesania a spasenia na úryvky ze Žalmu 118 (přebásněného pravděpodobně M. Ráfusem) pro soprán a housle (excelentní Jana Tajovská -Krajčovičová a opět Milan Pařa) vypovídaly o autorově duchovním obzoru, víře a lásce víc, než by dokázal sebedokonalejší verš.

Jan Grossmann